

Uidím ho, ako si navyknutým pohybom posúva okuliare na silne krátkozraké oči.

O takých očiach sa hovorí, že sú bezbranné. Politológ a spisovateľ MILAN ŠIMEČKA však videl svet napriek bezbranným očiam zreteľne a jasne, lebo ho videl hlavou a srdcom.

Počujem jeho rozvážny, takmer ospravedlňujúci sa hlas, adresovaný novinárom na nedávnom spoločnom stretnutí s politikmi v Modre-Harmónii: „Sú určité hranice, ktoré by tlač ani dnes nemala prekračovať. Na to by sme mali dbať. Prepáčte mi, že budem hovoriť o Bohu. Platí, čo povedal Dostojevskij, že keď nejestvuje Boh, všetko je dovolené? Nesmie byť dovolené, pretože jestvuje nejaký boh žurnalistiky, boh slušnej žurnalistiky, ktorá platí na celom svete a ktorú by sme si mali zachovať.“

Takto rozvážne, bez zatrpknutosti a nenávisťi sa nám prihovárať muž, ktorý pôsobil od roku 1954 na Filozofickej fakulte UK a VŠMU v Bratislave, no v roku 1970 musel pre svoj pevný postoj z vysokej

školy odísť a pretíkať sa robotníckymi povolaniami. Ako jeden z prvých podpísal Chartu 77. V máji 1981 zo zatkli, obvinili z „rozvracania republiky“ a v marci 1982 bez súdu prepustili.

V júli 1990 ho vymenovali za predsedu Rady konzultantov a člena kolégia prezidenta Václava Havla.

Zomrel ako 60-ročný na zlyhanie srdca. Odteraz sa nám už budú prihovárať iba jeho knihy, predovšetkým Obnovenie poriadku, Kruhová obrana a Koniec nehybnosti (z ktorej sme vybrali aj úryvok). Jeho prirodzená autorita a tolerancia nám budú veľmi chýbať.

A. R.

Snímka E. Mešková